

Պարույր Սևակ

Մպասելով կեսօրվա հրամանին

Արթնացավ քամին,

Եվ դեռ անսաղարթ ողջ անտառով մեկ

Վլվլուկն ընկավ:

Ծանոթ լեռները հիմա թվում են

Մինչջրհեղեղյան-այժըմ չքացած մեծ խլուրդների

Մթին աշխատանք:

Հորդորակ առուն այդ է հաստատում՝

Թութակի նման նույնը կրկնելով:

Նհիարիկ մի մուժ

Մուտ վկայություն տալու փորձ անում

Եվ արտաքսվում է անտառից անդին:

Հետապնդվելով

Մի շատ կարևոր-կարեվեր խոսքից՝

Միտքըս խրվում է

Գիմացի լանջի մացառուտի մեջ,

Եվ... գրիչն այստեղ՝

Այս ճերմակ թղթին,

Իր սև ինքնահոս արյունն է հեղում...

Մի քանի ժամ է միայն մնացել,

Որ գա կեսօրը

Եվ բանտապետի դժգոհ կոպտությամբ

Ասի. «Ազատ ես»,
Ու ես էլ ահա
Աճապարելուց նույնիսկ մոռացած
«Շնորհակալ եմ» կամ «մնաք բարև» գեթ մըմնջալու,
Պիտի ինձ նետեմ
Անկուշտ երախը մեծ ճանապարհի,
Որ պատահական ինչ-որ մեքենա
Իր անիվներին
Կծկելով կծկի կիլոմետրերը,
Եվ... սրտապատառ մի ուրախությամբ
Ձեր տանը գնգա ձեր հեռախոսը:
Դու մի՛ շփոթվիր խոսափողի մեջ.
Իմ շփոթմունքն էլ մեզ բավական է:
Դու ընդամենը ասա «գալիս եմ»,
Թե չէ մեր լեզուն
Ինչո՞վ է ախար խեղճը պարտական
Եվ ինչո՞վ է նա պատասխանատու
Մեր սրտի՛ առաջ՝
Այս ընկնավորի և շղագարի,
Որ թպրտում է՝
Մինչևիսկ հագած հեռախոսային գապաշապիկը...
Բայց... առավոտը դեռ նոր է բացվել,
Դեռ ո՛ր է որ գա մռայլ կեսօրը
Եվ բանտապետի դժգոհ կոպտությամբ
Գոռա. «Ազատ ես»:
Առայժմ դու ես, այդ դու ես ազատ
Ձեր հեռախոսի քմահաճույքից.
Թող նա համբանա՛ մինչև երեկո:
Թող նա համբանա՛, որ դու չտանջվես.
Իմ այս տանջանքն էլ մեզ բավական է...

27.III.1964թ.

Գիլիզան